

VÌ SAO TÔI THEO ĐẠO...

VRNs (25.07.2011) - Ontario, Canada - Những người quen thân tôi đều biết rằng tôi là người mới làm lễ quy y theo Đạo Phật cách đây khoảng hơn 2 năm. Nói là theo Đạo Phật nhưng thật ra tôi yêu mến và cảm thấy gần gũi với Đức Quan Thế Âm Bồ Tát nhiều hơn và cũng nhờ vậy mà cuộc sống của tôi đã trở nên vui vẻ và hạnh phúc hơn những năm về trước, vì tôi cảm nhận được sự khác biệt giữa một cuộc sống có Đạo của ngày hôm nay và đời sống không có Đạo của ngày hôm qua.

Nhưng gần đây (cuối năm 2004) tôi và 2 đứa con tôi đã bắt đầu theo học chương trình giáo lý căn bản của Công Giáo tại Nhà Thờ Saint Jane Frances tại North York (Canada). Hai đứa con tôi, đứa con trai 17 tuổi và đứa con gái 14 tuổi đã được rửa tội hôm lễ Phục Sinh ngày 26/3/2005. Còn tôi thì chuẩn bị về Việt Nam rửa tội vào tháng 8/2005.

Lý do tôi về Việt Nam rửa tội là vì dòng họ Nội Ngoại 2 bên nhà tôi từ bao đời nay, tôi là người đầu tiên theo đạo Công Giáo. Vì thế tôi muốn nhân cơ hội này đưa cả nhà tôi ở đây về VN để giới thiệu cho gia đình 2 bên biết thêm về Thiên Chúa và ước nguyện rằng cơ hội này sẽ là ngọn lửa Thiên soi sáng tất cả mỗi tâm lòng mọi người trong gia đình và là chiếc cầu nối liền giữa gia đình tôi cùng Thiên Chúa.

Có rất nhiều người đã hơi ngạc nhiên vì tôi chỉ trong một thời gian ngắn đã tin chắc chắn vào Thiên Chúa và việc theo Đạo “ào ạt” của mọi thành phần trong gia đình chúng tôi, nên đã hỏi tôi rằng “nguyên nhân nào đã khiến chúng tôi có một đức tin mãnh liệt và chắc chắn vào Thiên Chúa như vậy? Chúng tôi đã thấy gì và đã cảm nhận được gì nơi Thiên Chúa? Có phải chăng chúng tôi đã miệt mài đi tìm Chúa bấy lâu nay và ngày hôm nay chúng tôi đã tìm gặp Ngài hay là chính Ngài đã tìm gặp chúng tôi, những con chiên thất lạc tự bao đời.”

Đọc hồi này tới chừ mà chẳng nghe tôi nhắc tới chữ “chồng”, chắc các bạn nghĩ rằng tôi là “single mom” hả? Không phải đâu, cũng may còn có một người chịu khó lấy tôi làm vợ nên tôi cũng có chồng như ai, nhưng khổ nỗi là khi lấy nhau thì ông mạnh ù và 4 năm nay thì ông bệnh triền miên đau khổ, bệnh té lên, té xuống, bệnh đến nỗi mà nhìn lên trời chẳng thấy trời, nhìn xuống đất không thấy đất, nhìn chung quanh chẳng thấy ai và nhìn lại chồng mình cũng chỉ thấy có bệnh mà thôi. Đúng là bệnh đến độ không còn thấy trời trăng mây gió gì cả, mà đâu phải mấy cái bệnh tầm thường như đau đầu, sổ mũi mỗi mùa, mỗi năm vẫn thường xảy ra ở cái xứ lá phong này, mà là bệnh ung thư gan ngặt nghèo mà ai nghe tới cũng rùng mình rợn tóc gáy. Ai đã mang vào thân thì cơ hội sống được 5 năm chỉ có 5% mà thôi (theo cancer therapy guide xuất bản năm 2003). Nhưng cái khổ là chồng tôi đâu có phải chỉ bị ung thư gan 1 lần mà thôi đâu, chỉ trong vòng 3 năm rưỡi thôi, ông đã bị bệnh ung thư gan tái phát đến 6 lần, tất cả là 9 cái khối u (tumors), cái lớn nhất là 13.5 cm và cái nhỏ nhất là 1.5cm.

Bệnh ung thư gan của chồng tôi tái phát lần thứ 6 vào cuối tháng 10 năm 2004. Khối u lần này phát triển rất nhanh và kỳ lạ: trong vòng 6 ngày mà phải ra vào phòng cấp cứu đến 4 lần. Sau nhiều lần thử nghiệm và xét nghiệm thì các Bác Sĩ tại bệnh viện Princes Margaret tại Toronto đã báo cho chúng tôi biết là “sorry nothing we can do”. Khi biết bệnh không còn cách chữa trị, họ chuyển chồng tôi qua một Bác Sĩ khác để thí nghiệm một loại radiation mới ra đang còn trong thời kỳ thí nghiệm ở giai đoạn 1 (phase 1 clinical), nhưng người bác sĩ thực hiện cuộc thí nghiệm này đã đi vắng, 3 ngày sau mới trở lại bệnh viện. Vì thế chúng tôi phải về nhà chờ đợi 3 ngày sau sẽ trở vào bệnh viện cho họ thử thuốc.

Sau khi về đến nhà thì có một người bạn đem đến tặng cho chồng tôi một chai nước Thánh có hình Đức Mẹ Lộ Đức và có kể cho chúng tôi nghe sơ sơ về Đức Mẹ và từ đó do một sự đánh động vô cùng mãnh liệt đã dẫn đưa chúng tôi đến một quyết định không suy nghĩ là đi Lourdes ở bên Pháp để cầu nguyện với Đức Mẹ Lộ Đức (vì nếu có suy nghĩ thì không thể đi được, và đi có thể sẽ chết trên đường đi). Chỉ có một ngày đi, một ngày ở và một ngày về.

Chúng tôi chỉ có một ngày ở với Đức Mẹ mà may mắn thay lại đúng vào ngày lễ lớn mỗi năm chỉ tổ chức một lần của các người dân miền núi. Có 3 vị Hồng Y chủ lễ, hơn 100 Giám Mục và soeurs, khi chúng tôi lần mò ra tới hang đá (Grotto) nơi Đức Mẹ hiện ra thì người ta đã vây quanh và đầy nghẹt cả mọi nơi. Chúng tôi cố len lỏi một hồi mà chẳng tới đâu, quay đầu nhìn về hướng hang đá cũng không thể nhìn thấy tượng Đức Mẹ đâu cả. Trải qua bao nhiêu khó khăn muốn đến tận nơi để dâng lời cầu nguyện với Mẹ mà bây giờ đứng xa như vậy làm sao mà cầu nguyện với Mẹ được. Tôi buồn và thất vọng vô cùng nên nhìn về phía hang đá mà khấn rằng “Lạy Mẹ, chồng con bệnh hoạn từ xa đến đây tìm Mẹ mà bây giờ đứng xa quá không nhìn thấy Mẹ, xin Mẹ thương xót cho chồng con vào bên trong được không!”.
.

Lạ lùng thay chưa đầy mấy phút sau thì bỗng một người đàn bà người Pháp đang giữ trật tự tại đó đến dắt chồng tôi vào bên trong và cho ngồi sau lưng các vị Giám Mục và đối diện với tượng Đức Mẹ nơi hang đá. Khi chồng tôi vào được bên trong thì tôi vui mừng lắm. Nhưng mừng chưa xong thì lại lo lắng vô cùng, vì chồng tôi sức khỏe rất yếu nếu có việc gì ai lo cho anh đây! Vì thế chẳng còn cách nào khác hơn là tiếp tục cầu nguyện. Tôi lại tiếp tục thì thầm với Mẹ “Mẹ ơi! Mẹ cho con vào trong để con có thể nhìn thấy chồng con được không Mẹ?”....

Chỉ vài phút sau thì lại có một người giữ trật tự dắt tôi vào bên trong khu Thánh Lễ có ghé ngồi hàng ngoài, tuy ở đây không gần chồng tôi lắm, nhưng nhìn từ xa tôi có thể thấy thấp thoáng bóng dáng của chồng tôi. Được như vậy đã là may mắn rồi, vì trong khu Thánh Lễ chỉ ưu tiên cho những bệnh nhân đi xe lăn và những người bệnh nằm trên băng ca hoặc những ai có bồn phận thi hành Thánh Lễ mà thôi. Vì số ghế chỉ có vài trăm mà số người lại đến mấy ngàn người. Sau khi xảy ra những việc này tôi mới thấy thế nào là

sự mầu nhiệm của sự cầu nguyện và ngay lúc này lòng tôi đã cảm thấy gần gũi với Đức Mẹ và Chúa hơn bao giờ hết.

Tối hôm đó ngày 7/11/2004 cũng là tối cuối cùng tại Lộ Đức (Lourdes), tôi cứ lang thang quanh khu nhà thờ cầu nguyện và suy niệm về sự mầu nhiệm của đức tin và lòng thương xót mà Mẹ đã ban cho tất cả những ai đang khốn khổ mà có lòng tin đến đây cầu xin cùng Mẹ và nhất là lòng thương xót mà Mẹ đã ban cho tôi ngày hôm nay.

Trời đã bắt đầu vào mùa Đông, mà Lourdes là miền núi nên vào ban đêm trời lạnh dữ lắm, nhất là vào lúc nửa đêm. Nhìn quanh khuôn viên nhà Thờ rộng lớn bao la không còn một bóng người, nhìn lại hang đá nơi Đức Mẹ hiện ra chỉ còn lại một bà cụ già đang quỳ gối, hai tay lần chuỗi mân côi, bà dùng hai đầu gối già nua quỳ trên sàn đá lạnh buốt và lê từng bước nặng nề, chậm rãi nhưng cương quyết van xin một điều gì đó vô cùng thành khẩn và tự tin.

Nhìn vào Đức Tin của bà cụ, cõi lòng tôi tự nhiên dâng lên một niềm tin mãnh liệt vô bờ bến và tôi tiến dần về phía hang đá dưới chân tượng Đức Mẹ, nơi chồng tôi đang cúi đầu, hai tay ôm lấy vách đá lòng sụt sùi dâng lời cầu nguyện. Tôi yên lặng một lát rồi đặt một tay lên vách đá và tay kia đặt trên đôi vai gầy guộc đang run run vì xúc động của chồng tôi, tôi vô cùng đau khổ và xót xa cho số phận của chồng tôi, cõi lòng tôi bỗng vỡ ra từng mảnh, những dòng nước mắt từ trong linh hồn tôi đang tuôn ra. Tôi như chìm vào một không gian vô tận và tôi bắt đầu cầu nguyện, những lời cầu nguyện bây giờ không phải bằng trí óc hay con tim mà là những lời cầu nguyện từ trong linh hồn đang hòa tan vào trong nước mắt dâng lên Mẹ.

“Mẹ ơi! Chồng con đã bị bệnh quá ngặt nghèo đã không còn cách chữa trị, chúng con đến đây để cầu xin với Mẹ và chỉ biết một lòng cậy trông vào Mẹ mà thôi, xin Mẹ vì lòng xót thương cầu bầu cùng Chúa Giêsu cứu lấy chồng con, CUỘC ĐỜI CÒN LẠI, CON NGUYỆN XIN THEO MẸ” và đây chính là lời nguyện ước giữa tôi và Thiên Chúa.

Đến nửa đêm trời trở nên lạnh hơn, chúng tôi tạ ơn Mẹ ra về.

Trên đường về, chúng tôi ghé lại bên dòng suối mà năm xưa Đức Mẹ đã biến thành dòng nước thánh và đã chữa lành biết bao bệnh nhân có Đức Tin đến đây cầu xin cùng Mẹ. Chồng tôi đứng lại, dâng lời cầu nguyện và uống nguyên một chai nước thánh rồi đi thẳng một hơi về khách sạn mà không cần sự giúp đỡ của tôi, cái lưng cũng không còn khom khom như ngày hôm qua nữa. Tôi vô cùng kinh ngạc nhưng chẳng dám nói gì, cứ âm thầm quan sát mọi việc.

Thật đúng là *“Anh em cứ xin thì sẽ được, cứ tìm thì sẽ thấy, cứ gõ cửa thì sẽ mở cho” (Lc 9, 10)*

Chiều hôm đó khi về tới nhà tại Mississauga, Ontario, Canada, chồng tôi đang loay hoay đem bức tượng Đức Mẹ đặt trên bàn thờ, còn tôi đang lằng xằng sửa soạn bữa ăn tối thì ngay lúc đó đứa con trai của tôi chạy xuống ôm lấy vai tôi mà hỏi rằng “Mẹ ơi khi nào con rửa tội?”.

Tôi kinh ngạc vô cùng vì cả nhà tôi chưa có ai học Giáo lý bao giờ và cũng chưa có ai nói với nó việc theo Đạo Công giáo. Tôi hơi sững sờ một chút nhưng trong lòng rộn rã một niềm vui vì tôi biết rằng ơn Chúa đang đổ xuống nhà tôi. Tôi quay lại và nói với con trai tôi rằng “Nếu con muốn được rửa tội để theo Chúa thì con phải đi học lớp giáo lý trước cái đã”. Con tôi đồng ý và mấy hôm sau thì chúng tôi liên lạc với Cha Giuse Phạm Ngọc Tuấn, nhờ sự nhiệt tình và lòng thương mến đến gia đình chúng tôi, cha đã sắp xếp mọi thứ và mấy tuần sau thì cả gia đình chúng tôi theo học khóa Giáo Lý vừa qua và 2 đứa con của tôi đã nhận Bí Tích rửa tội vào đêm Lễ Vọng phục Sinh ngày 26/3/2005.

Còn phần tôi như đã thưa ở trên, tôi phải “rán” mà dời lại đến tháng 8 về Việt Nam rửa tội, mục đích là đem Tin Mừng về chia sẻ cùng gia đình hai bên và với ước nguyện rằng, nhân cơ hội này Chúa sẽ thương xót mà đánh động mỗi tâm hồn trong gia đình hai bên và ước mong một ngày nào đó, những tâm hồn này sẽ quay về với Chúa. Tôi xin bạn hãy cầu nguyện cho gia đình tôi thật nhiều để những lời nguyện ước của tôi sẽ trở thành sự thật.

Mấy tháng nay gia đình chúng tôi đang sống trong màu nhiệm của Đức Tin và hồng ân của Thiên Chúa, qua hình ảnh Đức Mẹ và sự màu nhiệm của biến cố này tôi đã thấy gì nơi Thiên Chúa? Và cuộc đời tôi biến đổi ra sao?

Viết đến đây tôi lại nhớ đến một người bạn trong “Chương trình Thăng tiến Hôn nhân Gia đình” tuần vừa qua đã mời tôi đến dự một buổi họp mặt hàng tháng tại Liên Gia 12 và bài Thánh kinh được chia sẻ hôm đó lại là bài dụ ngôn nói về “*Nước Hằng Sống*” và Chúa đã ví “*Nước Trời giống như chuyện kho báu chôn giấu trong ruộng. Có người kia gặp được thì chôn giấu lại, rồi vui mừng đi bán tất cả những gì mình có mà mua thửa ruộng ấy.*” Mt 13, 44.

Càng suy niệm tôi càng cảm thấy như đây là một lời nhắn nhủ mà Chúa đã dành riêng cho tôi, mà Mẹ là NGƯỜI đã âm thầm chỉ cho tôi kìa là Nước Hằng Sống và tôi phải làm gì để có được Nước Trời này đây! Lạy Chúa, con thật chẳng có gì xứng đáng để bán, để mua, con chỉ có cuộc đời còn lại này và mỗi ngày trôi qua là một ngày con xin dâng lên Mẹ và Chúa.

Đến bây giờ thì bạn đã biết vì sao tôi theo Đạo Công Giáo rồi phải không?

Tôi kể lại câu chuyện này là để Vinh Danh và tạ ơn Đức Mẹ Lourdes, Người đã đưa tôi về với Chúa và cũng để cảm ơn:

Cha Giuse Phạm Ngọc Tuấn, người đã hướng dẫn và dìu dắt tôi qua những đoạn đường, những khúc quanh của cuộc hành trình đức tin mà lòng tôi nhiều khi như mơ hồ lạc mất Chúa.

Cảm ơn tất cả các anh chị em trong Chương Trình Thăng Tiến Hôn Nhân Gia Đình và nhất là anh chị em trong liên gia 10, đã cầu nguyện cho chúng tôi trong suốt thời gian qua.

Cảm ơn Thầy Lê, Thầy Hoàng, và Soeur Hà đã hướng dẫn gia đình tôi qua lớp Giáo Lý khóa 2004-2005 và tất cả quý vị trong ban Mục Vụ Cộng Đoàn Việt Nam ở North York, Canada.

Và xin đặc biệt xin chân thành cảm ơn mẹ đỡ đầu Theresa-Maria T. Hương và nhất là anh Toàn, người đã chia sẻ buồn vui mỗi ngày với chúng tôi và cũng là người đã dìu dắt 2 chúng tôi trong suốt hành trình chuyến đi Lourdes đầy nước mắt hồng ân này.

*Maria Nguyễn Thị Xuân
Chia sẻ với bạn bè.*